

Bediüzzaman'ı tanıyanlar ve tanımayanlar

Genel olarak bilmemek, öğrenmemek geçerli mazeret olmamakla beraber; yine de bilenlere kıyasla belki bir özür olabilir.

Ama bilenlerin yanlış yapmalarının böyle bir mazeretleri olamaz. Bildikleri halde, bildiklerini yerine getirmemelerinin hiçbir geçerli mazeretleri olamaz.

Bediüzzaman'ın her konuda olduğu gibi, siyasî ve içtimaî meselelerde de şaşmaz ölçülerle çağlara ışık tutan eşsiz eserlerinden bihaber olup, okuyup, istifade edemeyenlerin belki geçerli bir mazeretleri, kabul edilebilir bir bahaneleri olabilir.

Ama senelerdir Üstad gibi bir dahinin şaheserinden haberdar olup, onları okuyup, oradaki hiçbir şekilde değişmez hak ve hakikatlardan haberdar olan ihvanların her bir inkilâp başında, her bir iktidar değişikliğinde Bediüzzaman'ın ortaya koyduğu ölçü ve prensipleri kulak ardı ederek, habire kulvar değiştirmelerinin inandırıcı bir izahı var mı acaba?

“lisan-ı siyasette, lâfız mânânın zıddıdır” enteresan tesbitlerini dikkate almayarak, her türlü aldatmayı, yalanı yanlış mübah gören bir çok siyasinin ağzından çıkan söz ve beyanları, mihenge vurmadan, olduğu gibi kabullenerek, her defasında çıkmaz sokaklara sapmaları, Bediüzzaman'a talebe olmak iddiasında bulunanların herhangi bir tercihi olabilir mi?

Üstad Bediüzzaman'ın; “Avrupa üflüyor, biz burada oynuyoruz.. Biz müteharrik-i bizzat değiliz (kendi inisiyatifimizle hareket etmiyoruz); bilvasita müteharrikiz (başkalarının yönlendirmesiyle hareket ediyoruz?” şahane tesbitlerinden haberdar olmadıkları için gerek bizi idare eden siyasilerin, gerek onlara angaje olan sıradan insanların her defasında rotasını kaybeden gemi misali oradan oraya savrulmaları belki normal karşılanabilir. Bediüzzaman'ın çağları aydınlatan ve bütün insanlara her konuda yön tayininde şaşmaz teşhis ve tesbitlerinden haberdar olanların her defasında siyasilerin arkalarına takılıp, oradan oraya savrulmalarının bir izahı var mı acaba?

Yine Bediüzzaman'ın; “hakikî dindarların siyasetçi olamayacaklarını; siyasetçilerin de tam dindar olamayacaklarını..” ayrıca “bir elinde siyaset topuzunu, diğer elinde Kur'ân'ı tutanların” dine hizmet etmelerinin mümkün olmadığı yönündeki dikkat çekici tesbitlerinden bihaber olan bazı grupların, bu siyasî kadrolara destek vermelerinin belki makul ve geçerli mazeretleri olabilir. Velâkin Üstad Bediüzzaman'ın Risale-i Nur'un muhtelif eserlerinde konu ile alâkalı çokça dikkat çekici, çarpıcı, orijinal ölçü ve prensiplerden haberdar olduklarını zannettiğimiz bazı Nur Talebelerinin, bu ölçü ve düsturları görmezlikten gelerek ferec ve fütuhâtı, necat ve kurtuluşu dindar diye bildikleri siyasî kadrolardan bekleyerek, aşk-ı şevkle bu çeşit partilere angaje olmalarının bir mantığı var mı bilemiyoruz.

Hüseyin Gültekin